

Séta

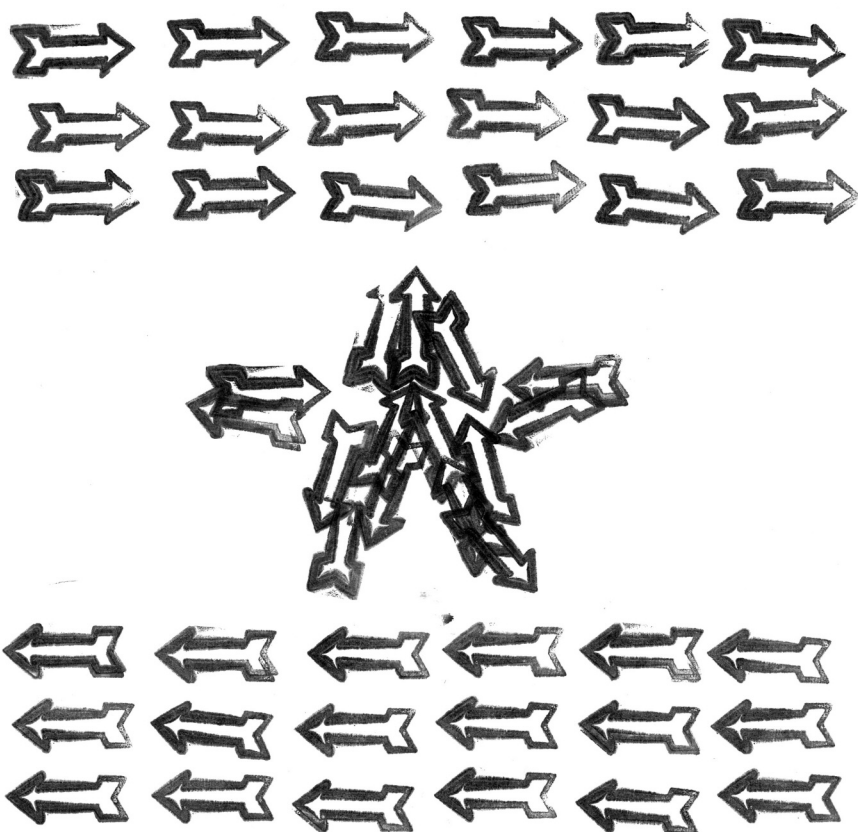
A térben én egy állat szemével nézem magam. A térben én egy állat szeme vagyok. Egy pontosvessző a térben. Egy pont. Ahonnét nézük. Ahonnét nézem, több évvel ezelőttről, onnét én egy pont vagyok az azóta megváltozott, átalakított, átalakult térben.

1989. Nem 1989. 1989 ovális alakú, fehér árnyékba borult, nyugtalanító épülete. Hülyeség. Semmi közöm az 1989-es épülethez. Nem találok hozzá a kulcsom, a beléptető kártyám. Az 1989-es épület szigorú, címkézetlen portása nem ismer meg. Nem ismer. Nem hülyeség, mert van hozzá közöm, a megközelítése a dolognak, ennek a különleges évszámnak okozza a probléma megszüntethetlenségét. Ilyen hosszú szavakat von maga után az évszám. Megyek tovább, az én épületem 2004. 2004-ben állok egy budai kocsmá összekoszolt, homályos lépcsőjén, hull rám a hó. A kabátomon a lehullott hó. A barátaim fején és a kabátján. A barátaimon azóta a hó elolvadt, és akik 2004 decemberének éjszakáján behavazódtak, azokról annyit tudok, hogy nem a barátaim. Már nem.

Közép-kelet európai barátságok. Mennyiben különbözik a közép-kelet-európai barátság a konszolidáltabb, szabályosabb és túlzásba vitt rendezettsége miatt felületes jegyekkel rendelkező nyugat-európai barátságoktól? Mindent elmondtam ebben a mondatban. Mindent elmondtam, kivétel talán az, amit nem mondtam el. A közép-kelet-európai barátságok a tragédiák, traumák, családi és politikai egyetértések, szelíd alkuk mentén kötöttek. Kényszerből, a sors jóindulatából. A sors rosszindulatából. Örültünk valaha ennek? Én nem örültem.

Elindulok most egyedül a havazásban. Enyém a tér, a kép is az enyém, nyugodtan változtathatok rajta. A 2004-es számú lakás az enyém. Saját tulajdon. A földhivatal irattárából kikérhető tulajdonlapom van róla. Budai kisutcán, gyalog, változik a tér és a szög. Én változtattam rajta. Megállok egy tűntetőleges sötétségben ragyogó háznál. Nem a felkelő nap háza. Sose volt az. Ez a ház egy zajjal érkezett, októberi eső utolsó emléke. Ez a behatárolhatatlan októberi eső egy lebontás előtt álló ház utolsó emléke. A ház tövében található cukrászdában mindig az ablak melletti márványasztalnál foglaltam helyet. Szemben foglalt helyet a barátom, aki azóta azért nem a barátom, mert meghalt. Meghalt a barátom, aki ha élne, talán nem lenne többé a barátom. A halott barátomról nehéz megállapítanom, hogy ha élne, a barátom lenne e még? A barátom a Gellért Fürdő medencéjénél lett rosszul. A szauna után a negyvenfokos kánikulában belemerült a mélyvízbe. Hullámozott a teste körül a víz. Belemerült a halálába. A

szívhalálba a huszonhat éves szív. Nem sikerült az újraélesztés. Korábban Dél-Koreában dolgozott és irodalmi értékű blogbejegyzéseket írt. Ezt nem azért tudom, mert a barátom volt, ezt azért tudom, mert meghalt. A barátommal évek óta nem beszéltem, emiatt a halálhír egy utolsó beszélgetésnek tűnik. A halálhírét elneveztem az utolsó beszélgetésnek. Az utolsó ebéd vele a Pázmány Péter Katolikus Egyetem bölcsészkarának teraszos ebédlőjében a magabiztos támpont a kettőnk barátságának meghatározásához. Utolsó idő, utolsó ítélet.

Az egyetem finom ívekkel tarkított épülete a megerőszkolt, fáktól megszabadított természet közepén. A Pázmány Péter Katolikus Egyetem épülete nem fűthető ki maradéktalanul. A hatalmas kupolák alatt felfutó padok és lépcsők között a hideg levegőé a tér. Nem lakik itt a szeretet. Piliscsabán a szeretet máshol él.

Az Öv utcán tartok a Mátra Borozó felé. Az Öv utcán útba eső templom, mit mondjak: gyönyörű. Olyan gyönyörű, mint a Rózsák tere templom. A Rózsák tere templom egy másik történet megállója, egy másik szemszögből követhető és ellenőrizhető térben, ebben a térben több vagyok, mint egy pontosvessző, ebben a megváltozott térben lát-szik a karom és a lábam, a fejem és a kabátom. Nem az a kabátom, amire 2004 decemberében hullott a hó. Az a kabátom nincs meg, elveszett, akárcsak a barátaim, akik többé nem a barátaim. Mint a gonosz kulcsomók, eltűntek valahol. A Rózsák tere templom

előtt a szerelmemmel, a feleségemmel állok, és megyek befelé a templomba. Kezdődik a mise, és vasárnap van, és szerelmes vagyok. Változtattam az időn. A 2004-es és 2012-es hajnal egymással nem összeegyeztethető. Független a tértől egy szereteten alapuló kapcsolat kialakulása? A feleségemmel a találkozás és a későbbi események kedvezően alakulása a tér befolyása miatt történt? Ki befolyásolt kit? Megismerkedésünk színhelye, a Ráday utcai kávéház mennyire hatott ránk? Felteszem a kérdést: hatott ránk? Nem mondom igent. Nem mondom semmit. Maradjon úgy a kérdés, képlékeny, eldöntetlen formában. A kérdés maradjon megválaszolatlanul annál az ablaknál ácsorgó, donga lábakon bicegő asztal és az utca vonala között, a levegőben, a tér és az idő nedves közegébe ragadva. Ennél az asztalnál találkoztam a későbbi feleségemmel. Ennél az asztalnál ültem, amikor azt mondtam az épp mellettem ülő barátomnak, hogy nézd, ő lesz a feleségem. Mennyi közöm van a város tereihez? Mennyi közülük van a város tereinek éhhezám? A Bartók Béla úton megélt számtalan hideg, a bőrhez tapadó reggelek és az ismeretlen helyeken a bőröm irritáló, hűvös erkélyrácsok az életem alakulása szempontjából mennyire tekinthetőek befolyásolási tényezőknél? Azt tudom, hogy itt Zuglóban, az Uzsoki utcai kórházzal szemben megnyitott temetéseket vállaló és azokat kedvezményes áron lebonyolító intézmény aggasztónak hat a betegek gyógyulási esélyeit figyelembe véve. A halálkórház és a halálvállalkozás épülete, ha jól sejtem, ha az elképzeléseim nem tévesek, a térben nagy valószínűséggel találkoznak, mint a párhuzamos egyenesek.

A negatív hajnalok a visszaemlékezésben lényegük szerint megváltozott anyagiségben pozitív hajnalokként térnek vissza. Nem tűnt el a negatív hajnal. Nem tűnt el, a szemléletmód változott radikálisan, a szemlélése, megfigyelése a rossznak. A vélemény változott az öreg rossz felett. A reggeli fény végigszalad a teraszon, terítón, a napfény a pohár alján, lent, a mélyben, ez a kétségbeesett reménykedés a kedély láthatárán átbillen, és én hagyom, nem ér hozzá a kezem.

Buda, kiskocsmá az Attila úton, közel a Vérmezőhöz. Soha nem mentem oda vissza. Egyszer mentem be, egész életemben egyszer.

Az Erzsébet Királyné útján van a törzshelyünk a szerelmemmel, aki a feleségem. A feleségem a szerelmem. Milyen jó érzés ezt leírnom, nem értheti az, aki nem a szerelmét vette feleségül vagy akinek a felesége nem a szerelme. A törzshelyünkön bécsi krémest eszünk, utána beülünk a mellette lévő kocsmába és sört iszunk. A szerelmem kezében a sörös pohár. Piros ruhában ül a feleségem, arról beszél, hogy a környék házai és a holland házak mennyire hasonlítanak. Idemásvolt holland városrész. Idemásvolt Nyugat-Európa.

Krakkó leolvashatatlan nevet viselő kisutcájában a forró csokoládé fekete, krémes íze, a lengyel sütemények illata. A zöngés és zöngétlen hangok elegáns színe.

Nehéz magyar mondatok. Megfekszik a gyomrom, a nyelvem, az életem. Nehéz magyar utcák, megöregedett épületek, történelmi tragédiákkal megterhelt terek. Megfekszik, megmérgezik az életem, az életünk. Sötét felhők úsznak el széles sávban a város felett. Sétálok 2004 épületéből vissza 2012 épületébe. Az első épülethez nem találok a kulcsom. A második épülethez új, szokatlan kulcs szükséges, nehezen boldogulok vele. Nehezen boldogulok.

Ebben a városban élek. Budapest ez a város. Ebben a városban vannak az életeim és halálaim, a régi és az új, a rég eltűnt és az újból befogadott barátaim. Életem szerelme, a feleségem is ebben a városban él. Ez a város nem a legideálisabb megváltás, ahhoz jóval több, jóval összetettebb valami kellene. Egy másik tér? Talán...